
JOSIP MIROŠEVIĆ: ETIDE ZA SOLFEGGIO

IZDAVAČI: UMJETNIČKA AKADEMIJA SVEUČILIŠTA U SPLITU, CENTAR ZA KULTURU

OMIŠ, SPLIT, 2001, 144 STR.

UDK: 786.2.087.5

Josip Mirošević, sveučilišni profesor, glazbeni pedagog, teoretičar, pisac i skladatelj najveći dio svoje cjelokupne radne aktivnosti usmjerio je prema stvaranju što boljih uvjeta za razvoj višeg, odnosno visokog glazbenog obrazovanja u Splitu. Tako je bio jedan od pokretača svih akcija vezanih uz stasanje Odjela za glazbenu umjetnost Umjetničke akademije Sveučilišta u Splitu, utemeljene 1997. godine. Njegova nastavnička djelatnost na višem i visokom glazbenom učilištu vezana je uz teorijske predmete: solfeggio, harmoniju, kontrapunkt i metodiku glazbenog odgoja.

Dio svog zavidnog glazbeno-pedagoškog znanja i iskustva Josip Mirošević je ukoristio u priručniku podastrom studentima glazbenih akademija pod nazivom Etide za Solfeggio. Građa koju obuhvaća ovaj priručnik nije isključivo produkt glazbenog mišljenja neke određene relativne metode u solfeggiju.

Knjiga sadrži 155 etida namijenjenih kontinuiranom, edukativnom procesu ovladavanja širokim spektrom problema u nastavi solfeggia, a na početku svega se pretpostavlja poprilično vladanje materijom. Bez obzira na svojevrsnu shematiziranost u melodijskoj strukturi etida (što je nesumnjivo rezultat autorovog poimanja glazbenog tijeka i senzibiliteta prema određenom melodijskom izričaju, kao i svojevrsne opterećenosti metodološkim zadatostima), one nisu eksplicitno usmjerene prema nekom jednosmjernom obrascu. To je vjerujemo rezultat autorove namjere da izbjegne ukalupljenost u korištenju sredstava, odnosno postupaka pri rješavanju problema.

U sferi zanimanja je interval u svojoj strogoj determiniranosti; on je u ishodištu glazbenog tijeka, ali se istodobno oslobađa klišeja i slobodno egzistira u melodijskoj strukturi primjera. Intervalski pomak je u ovim etidama osvijetljen s raznih melodijsko-ritmičkih aspekata i čini se da uvijek ostavlja otvoren put novim spoznajama. Taj je odnos u početku čvrsto ugrađen u tonalitet, jasno je u službi tonalnosti, zatim prelazi prema mijenama modulacijâ s brojnim mogućnostima transformacije, do postupnog ali upornog, sustavnog i neminovnog napuštanja tonalnosti. Otvara se tako prema atonalnosti, u kojoj ogoljeni intervalski pomak egzistira i sâm i u cjelini prema slobodnom melodijskom tijeku. Time je zaokružena jedna cjelina, ali je istodobno otvoren put k dalj-

njoj nadgradnji i osvajanju novih prostora koji su u solfeggio, kao vitalnoj grani glazbene edukacije, razumljivi i neminovni.

Dvoglasni se primjeri svojim glazbenim jezikom prirodno naslanjaju na načela promovirana u jednoglasnim etidama, pa već i po tome čine organsku cjelinu. Premaleni broj takvih primjera u radu na duže staze studija, upućuje na potrebu njihova korištenja iz bogate glazbene literature pa u tom slučaju ovaj priručnik tek djelomično može zadovoljavati cjelokupne potrebe kompletnog studija glazbene kulture. Iz svega, dakle, zaključujemo da je priručnik "Etide za solfeggio" proizašao iz prakse, da se u nju uklapa i ostaje joj vjeran. U tome zapravo vidimo njegov pravi smisao i uporabnu vrijednost.

Knjiga je praktične veličine, kompjutorska notografija Ante Gašpardija pregledna je i čitka, a naslovna stranica akademskog slikara Matka Majića maštovita je, likovno rječita i funkcionalno uklopljena u cijeli projekt.